

[Justitsministeren.]

får lejlighed til at skønne over det hensigtsmæssige i at bruge konventionen i den enkelte sag.

Det bør også fremhæves, at det efter konventionen er en betingelse for at overføre retsforfølgningen, at der foreligger, hvad man kalder „dobbelt strafbarhed“, det vil sige, at lovovertrædelsen også ville være strafbar i det land, der skal overtage retsforfølgningen, hvis handlingen var begået i dette land. Danske myndigheder vil således ikke kunne komme ud for at skulle indlede retsforfølgning for et forhold, der ikke er straffbart efter dansk ret.

Også den videre behandling af straffesagen beror på det anmodede lands egen lovgivning. Det vil således i tilfælde, hvor danske myndigheder har overtaget retsforfølgningen, afhænge af dansk ret, om der i det konkrete tilfælde skal indledes retsforfølgning, og om sagen skal behandles af en domstol eller af en administrativ myndighed. Også sanktionsfastsættelsen afhænger af danske regler, hvis handlingen pådømmes her i landet.

Danmark, Norge og Sverige har deltaget i udarbejdelsen af konventionen. Danmark og Sverige undertegnede konventionen straks, da den blev åbnet for undertegnelse den 15. maj 1972. Som nævnt i bemærkningerne har yderligere Belgien, Holland, Luxembourg og Østrig undertegnet konventionen. Efter affattelsen af lovforslagets bemærkninger har justitsministeriet fået meddelelse om, at Tyrkiet nu også har undertegnet konventionen.

I Sverige vil lovforslag formentlig blive fremsat i slutningen af 1974. I Norge forventes lovforslag fremsat i begyndelsen af 1975. Det finske forslag kan først forventes senere.

Lovforslaget er udarbejdet i samarbejde med de øvrige nordiske lande.

Konventionen om overførsel af retsforfølgning i straffesager skal ses i sammenhæng med den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, som Danmark har ratificeret den 3. marts 1971. Ved de to konventioner er der skabt grundlag for et bredt europæisk samarbejde om retsforfølgning i straffesager og om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og

de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m.m. og af retsplejeloven. (Psykisk abnormitet, narkotikakriminalitet m.v.)*.

Lovforslaget omfatter dels en række forslag, der har været fremsat i folketingsåret 1972-73 og 1973-74, dels en række ikke tidligere fremsatte forslag.

Blandt de genfremsatte lovforslag skal jeg først nævne forslaget om ændring af straffelovens § 191. Forslaget indebærer, at der fastsættes en særlig forhøjet strafferamme på fængsel i indtil 10 år for den groveste narkotikakriminalitet.

Den nugældende bestemmelse i straffelovens § 191, hvorefter strafferammen for grov narkotikakriminalitet er fængsel i indtil 6 år, blev indført ved lov nr. 276 af 18. juni 1969 om ændring af borgerlig straffelov. Siden da er de tilsvarende bestemmelser i Finland, Norge og Sverige blevet ændret, således at maksimumstraffen i alle tre lande nu er fængsel i indtil 10 år. Også i de fleste andre vesteuropæiske lande er maksimumstraffen 10 års fængsel eller mere.

Justitsministeriet har i forbindelse med ministeriets redegørelse af marts 1972 til folketingets narkotikaudvalg anmodet rigsadvokaten om en udtalelse om, hvorvidt strafferammen i § 191 burde forhøjes. I sit svar anbefalede rigsadvokaten en forhøjelse af strafferammen og fremhævede herved, at grove overtrædelser af narkotikalovgivningen viser fortsat stigning. Rigsadvokaten oplyste samtidig, at der i tiden fra bestemmelsens ikrafttræden til udgangen af 1971 i 13 tilfælde var anvendt straf af fængsel i 4 år eller derover for overtrædelse af § 191. I ét tilfælde var maksimumstraffen på 6 år blevet anvendt.

Siden rigsadvokatens udtalelse er strafferammens maksimum blevet anvendt i 5 tilfælde.

Jeg vil gerne så stærkt som muligt fremhæve, at forslaget ikke tilsigter en generel forhøjelse af strafniveauet for narkotikakriminalitet. Forslaget tager alene sigte på de allergroveste, normalt internationalt præ-

[Justitsministeren.]

gede forhold. Jeg har fundet det rigtigst, at denne væsentlige begrænsning i forslaget rækkevidde fremgår direkte af den foreslåede bestemmelses ordlyd. I overensstemmelse hermed er lovforslaget udformet således, at den forhøjede strafferamme alene finder anvendelse, når overtrædelsen har angået en betydelig mængde særlig farligt eller skadeligt stof eller i øvrigt har haft en særlig farlig karakter. Den hidtil gældende strafferamme på fængsel i indtil 6 år vil derfor fortsat være gældende, når der ikke er tale om forhold af denne specielt farlige karakter.

Forslaget om ændring af retsplejelovens § 687, stk. 1, har sammenhæng med den foreslåede ændring af straffelovens § 191. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, indebærer denne ændring af retsplejeloven, at samtlige sager om overtrædelse af straffelovens § 191 som hidtil vil skulle behandles som domsmandssager.

Lovforslaget omfatter endvidere forslag om ændring af straffelovens §§ 16-18 om de strafferetlige følger af psykisk abnormitet. Forslag om ændring af disse regler har tidligere, uden at blive færdigbehandlet, været fremsat i december 1972 (som led i lovforslaget vedrørende de strafferetlige særforanstaltninger) og igen i november 1973 (som led i forslaget til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m., af retsplejeloven og af lov om svangerskabshygiejne og fødselsbistandshjælp).

I lighed med det i november 1973 fremsatte forslag, men i modsætning til det oprindelige forslag fra december 1972, bevarer forslaget det hidtidige tilregnelighedskriterium ved bedømmelsen af personer, der på gerningstiden var sindssyge eller åndssvage i højere grad eller befandt sig i en tilstand, der må ligestilles med sindssygdom. Herved imødekommes den kritik, der fra flere sider blev fremsat under folketingets behandling af det oprindelige forslag.

Endvidere foreslås straffelovens § 158 ændret, således at det i lovtæksten udtrykkeligt angives, at bestemmelsen også omfatter falsk forklaring for udenlandske domstole og for De europæiske Fællesskabers Domstol. Ændringen har sammenhæng dels med forslaget til lov om nordisk vidnepligt, dels

med Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber.

Ud over de omtalte forslag stilles forslag om en ændring af reglerne i straffelovens § 8 og § 10 a om henholdsvis danske domstoles kompetence i straffesager og fremmede straffedommes retskraft. Forslaget har sammenhæng med det samtidigt fremsatte forslag til lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager.

Endvidere foreslås en række mindre ændringer i straffeloven, ikrafttrædelsesloven til straffeloven m. m. og i retsplejeloven. Ændringerne er i det væsentlige en lovteknisk følge af de omtalte forslag til ændring af straffeloven. Jeg skal derfor ikke omtale dem nærmere.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til udenrigsministeren af Anker Jørgensen m. fl.

(Forespørgsel nr. II. Anmeldt 3/10 74).

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Poul Boeg* (CD) til miljøministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig i anledning af, at Vaserne ved Furesøen ifølge et i dagspressen omtalt rapportudkast er i fare for at blive ødelagt ved anlæg af en motorvej?“

(Spm. nr. 10).

Skriftlig begrundelse.

Søndag den 22. september 1974 omtalte Berlingske Tidende (II, side 6) et rapportudkast, hvorefter der skulle være risiko for ødelæggelse af Vaserne, som er blevet be-